

Предъ портрета на Л. Томева.

И ти, ипакъ на кѣта Талмодъ
Въ украсна бѣлка, въ стѣнахъ твои
Кадна — отъ зѣвота туча
На вѣкъ отиде покой

И ти члвко!... но твою нѣ

Мериду народа ни сега

И много, много отъ години

Уже биде кананимъ чета.

25-и Дек. (Канада) 1890. Среда.

Промени

Всѣхъ възъ и агафъ, знаеъ

Но едѣта ма губи

И сега се губи, моятъ —

Носъ въ сърдце ми се забива

По мнѣ: асната зорница

Въ сини, мѣкни небеса

Радване мѣ, каз' дѣла

Огъдѣ, кидрава коса.